

คำปรารภ

ผมมีโอกาสเดินทางไปอเมริการะหว่างวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยพักที่วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองอาซูซ่า รัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ร่วมกิจกรรมของวัด ได้ไปเที่ยวเมืองซานดีเอโก และเมืองชายแดนประเทศเม็กซิโก และปียัพพ์นั พินธุพันธ์ บุตรชายได้ขับรถยนต์พาไปเที่ยวจากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออกของอเมริการะหว่างวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รวม ๕ วัน ๘ คืน โดยค่าไหนดอนนั้น ส่วนมากพักโรงแรม มีเรื่องที่น่าสนใจหลากหลาย จึงขอนำมาเล่าสู่กันฟังเป็น ส.ค.ส.๒๕๕๖ เล่มเล็ก ๆ แต่คุณครูอาจารย์ และเพื่อนพี่น้องที่ได้อ่านเล่น คงจะได้รับความบันเทิงบ้าง ได้ความรู้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ยังดีนะครับ

ในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๖ นี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยจงบันดาลให้คุณครูอาจารย์ และเพื่อนพี่น้องทุกท่านจงประสบความสุขทั้งกายและใจ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บตลอดปี ๒๕๕๖ และตลอดไปนานเท่านาน

หวน พินธุพันธ์

๑ มกราคม ๒๕๕๖

๒๕/๒๑๒ เมืองทองธานี ซอย ๘

หมู่ ๕ ต.บางพูด ถนนแจ้งวัฒนะ

อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

โทร. ๐-๒๕๐๓-๒๖๖๘, ๐๘-๖๕๓๕-๕๗๔๕

E-mail Address : huan@swu.ac.th, huanphinthuphan@hotmail.com

Website : <http://facstaff.swu.ac.th/huan/>

http://www.facebook.com/huanphinthuphan?ref=tn_tnmn

http://www.facebook.com/huanphinthuphan?ref=tn_tnmn#!/yearinreview/huanphinthuphan

<http://oldclub.swu.ac.th/>

นั่งรถเที่ยวอเมริกาจากตะวันตกกวไปตะวันออก

ผมมีโอกาสเดินทางไปอเมริการะหว่างวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยพักที่วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองอาซูซา รัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ร่วมกิจกรรมของวัด ได้ไปเที่ยวเมืองซานดีเอโก และเมืองชายแดนประเทศเม็กซิโก ปิยพัฒน์ พิณรุพันธ์ บุตรชายได้ขับรถยนต์พาไปเที่ยวจากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออกของอเมริกา ระหว่างวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รวม ๕ วัน ๘ คืน โดยค่าโหนอนนั้น ส่วนมากพักโรงแรม โดยออกจากวัดแเวชมเมือง Lasvegas รัฐ Nevada เข้ารัฐ Utah แวะชมแคนยอนข้างทางบ้าง ที่เข้าชมมากหน่อยคืออุทยานแห่งชาติ Yellow Stone อยู่ในรัฐ Idaho ได้ชมน้ำพุร้อน น้ำตก ทะเลสาบ วิวป่า แล้วเดินทางต่อผ่านรัฐ Montana เข้าชมเมือง Buffalo รัฐ Wyoming ที่น่าสนใจได้ชมภาพแกะสลักอดีตประธานาธิบดีอเมริกัน ๔ คนบนภูเขาที่เรียกว่า Mount Rushmore National Memorial อยู่ในรัฐ South Dakota จากนั้นเดินทางต่อเข้ารัฐ Minisota รัฐ Wisconsin ได้แวะชมเมือง Chicago รัฐ Illinois ๑ วัน จากนั้นก็เดินทางผ่านรัฐ Ohio เข้าที่พักวัดพระธรรมกาย ดี ซี และเที่ยวชมเมืองวอชิงตัน ดี ซี หลายวัน จึงเดินทางกลับเมืองไทยเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ผมขอเล่าสู่กันฟังถึงรายละเอียดของการเดินทางตามลำดับไปนะครับ

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ออกเดินทางโดยเครื่องบินสายการบินไชน่าแอร์ไลน์ (ค่าเครื่องบินเที่ยวไปจากไทยถึงลอสแอนเจลิส เที่ยวกลับจากวอชิงตัน ดี ซี ถึงลอสแอนเจลิส จากลอสแอนเจลิสถึงไทย รวมทั้งสิ้น ๕๕,๘๕๐ บาท) ผู้ที่เดินทางไปด้วยคือคุณธงชัย อุบสกวัดพระธรรมกายจะไปถ่ายทำรายการโทรทัศน์ที่วัดในอเมริกาเพื่อนำมาออกอากาศทางโทรทัศน์ดี เอ็ม ซี เครื่องบินออกจากสนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเวลา ๑๗.๐๕ น. แวะสนามบินเตาหยวน กรุงไทเป เมื่อเวลา ๑๘.๔๕ น.(เวลาที่ท้องถิ่น) เพื่อเปลี่ยนเครื่องบินใหม่ จึงต้องลงจากเครื่องบินแล้วเดินไปตามลูกศรเข้าไปนั่งในรถรางๆ เล่นพาไปยังจุดที่จะรอขึ้นเครื่องบินลำใหม่ นั่งรอขึ้นเครื่องบินลำใหม่นานพอสมควร ลองเปิดโน้ตบุ๊กเช็คดูว่ามี Wireless ให้ใช้ไหม ปรากฏว่าไม่มี จึงลองเดินออกไปเช็คอีเมลล์ฟรีจากคอมพิวเตอร์ตามริมทางเดิน ซึ่งในสนามบินสุวรรณภูมิของเราซึ่งไม่มีบริการให้ฟรี เมื่อขึ้นเครื่องบินลำใหม่ได้ที่นั่งตรงกลางทั้งสองคน ขนาบด้วยคนจีนสตรีทั้งซ้ายขวา รู้สึกอึดอัดจะเข้าห้องน้ำก็ยุ่งยากพอสมควร เครื่องบินออกเวลา ๒๑.๒๐ น (เวลาที่ท้องถิ่น) เจ้าหน้าที่นำอาหารมาแจกคงเป็นอาหารมือเย็นหรือมือค้ำ ก็ต้องทานเพราะหิวมากแล้ว จากนั้นก็นั่งหลับบ้าง ดูหนังบ้าง ถึงเวลาอาหาร ห่างจากอาหารมือที่แล้วราว ๖ ชั่วโมงก็ได้ทานอาหารอีก จนกระทั่งถึงสนามบินลอสแอนเจลิสเวลา ๒๐.๐๕ น. (เวลาที่ท้องถิ่น) รวมเวลาที่อยู่บนเครื่องบินราว ๑๓ ชั่วโมง

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ (ถึงอเมริกายังเป็นวันที่ ๑๒ ตุลาคม เวลาที่ลอสแอนเจลิสช้ากว่าไทย ๑๖ ชั่วโมง) เมื่อเครื่องบินถึงสนามบินลอสแอนเจลิส ก็ลงจากเครื่องบินไปเข้าคิวผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ถามผมว่าจะไปพักที่ไหน ผมบอกว่าพักวัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย เขาคงไม่รู้จัก เนื่องจากผม

ไม่ได้จำบ้านเลขที่ ชื่อถนน ชื่อเมืองของวัดไว้ ทำให้วุ่นวายล่าช้าเพราะทุกคนไม่รู้เรื่อง ภาษาของผมนั้นก็ไม่แข็งแรง คุณลุงซัยก็ผ่านไปแล้ว เจ้าหน้าที่จึงพาไปพบกับเจ้าหน้าที่ที่พูดภาษาไทยได้ และเดินหาคุณลุงซัยให้มา ยืนยันว่าจะไปพักที่ไหน เพราะคุณลุงซัยจดไว้ จึงผ่านไปได้ ปิยพัฒน์ พิณรุพันธ์ (บุตรชาย) มารับที่สนามบินถามว่าทำไมช้าจัง จึงเล่าปัญหาให้ฟัง ปิยพัฒน์รีบไปพักที่วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนียซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเล็กๆ ชื่อ “เมืองอาซูซา” รัฐแคลิฟอร์เนีย

ผมพักอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนียจึงขอแนะนำให้รู้จักรัฐแคลิฟอร์เนียพอสังเขป รัฐนี้มีชื่อภาษาอังกฤษว่า **California** เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ดินมหาสมุทรแปซิฟิก มีประชากรมากที่สุดและมีพื้นที่เป็นอันดับสามในสหรัฐฯ อักษรย่อของที่ทำกรไปรษณีย์สหรัฐคือ CA มีชื่อเล่นว่า "The Golden State" ซึ่งมีที่มาจากทุ่งหญ้าที่เปลี่ยนเป็นสีทองในฤดูแล้ง (ไม่เกี่ยวกับการตื่นทองในรัฐแคลิฟอร์เนียแต่อย่างใด) ประชากรส่วนมากอยู่ทางใต้ของรัฐมากกว่าทางตอนเหนือ

เมืองสำคัญของรัฐนี้มีหลายเมือง เช่น ลอสแอนเจลิส แซคราเมนโต (เป็นเมืองหลวงของรัฐ) แซนดีเอโก แซนแฟรนซิสโก แซนโฮเซ ส่วน เมืองอาซูซา เป็นเมืองที่วัดตั้งอยู่เป็นเมืองเล็กๆ สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงที่นักท่องเที่ยวส่วนมากรู้จักได้แก่ ฮอลลีวูด (Hollywood) ดิสนีย์แลนด์ (Disneyland) อุทยานแห่งชาติโยเซมิตี (Yosemite National Park) ทะเลสาบทาโฮ (Lake Tahoe) สวนสัตว์แซนดีเอโก (San Diego Zoo) นอกจากนี้ใน ส่วนของใจกลางเมืองแซนแฟรนซิสโกและลอสแอนเจลิสยังเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวนิยมแวะเที่ยวกันด้วย

ช่วงที่ผมพักที่วัดได้ทานอาหารของวัดทั้ง ๓ มื้อ มื้อเช้ามีอยู่กลางวันมีสาธุชนนำอาหารมาถวายพระและเพื่อเจ้าหน้าที่ของวัดด้วย ถ้าวันไหนไม่พอเจ้าหน้าที่ของวัดก็ทำเพิ่มเติม มื้อเย็นก็ทานอาหารที่เหลือจากมื้อ กลางวันนำมาอุ่น ถ้าไม่มีเหลือก็ทำหมีสำเร็จรูปทาน ที่พักของวัดมีเรือนแถวชั้นเดียวหลายหลังแต่ละหลัง แบ่งห้องเล็กๆพักได้ห้องละ ๑ คน แบ่งบริเวณของชายและหญิง นอกจากนี้ที่พักมีอาคารหลังใหญ่ ๒ ชั้น ชั้นบน เป็นที่พักของพระสงฆ์ ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ห้องอาหาร ห้องครัว และมีโถงแยกออกไปอีกหลังหนึ่ง ทราบว่า อาคารทั้งหมดเป็นกุหาสน์ของเศรษฐีชาวอเมริกันขายให้วัด ขณะที่พักอยู่ที่วัดได้ช่วยงานวัดและร่วมกิจกรรม ของวัดบ้าง เช่น สวดมนต์นั่งสมาธิตอนเช้ามีดและตอนค่ำในโถง ช่วยปิยพัฒน์และเจ้าหน้าที่ของวัดทำสื่อซีดี บ้าง ดิสคัสเตอร์ชื่อที่อยู่ของสาธุชนบนหนังสือที่จะส่งทางไปรษณีย์บ้าง ได้ออกไปทานแฮมเบอร์เกอร์ที่ร้าน ของเพื่อนคนไทย ดิฉันรถเจ้าหน้าที่ของวัดไปธนาคาร ไปเติมน้ำมันรถยนต์ซึ่งต้องเติมเอง ไปไปรษณีย์ ไปยืม หนังสือที่ห้องสมุด ไปช่วยซื้อของที่ศูนย์การค้า ส่วนอินเทอร์เน็ตก็ใช้ที่สำนักงานและที่ห้องพักก็ใช้ได้

วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ทางวัดจัดพิธีตัดปอยผมและปลงผมผู้ที่อุปสมบทราว ๕๐ คน ผู้ที่จะอุปสมบทส่วนใหญ่เป็นสาธุชนคนไทย คนลาว ชาวอเมริกันก็มีบ้าง มีสาธุชนมาร่วมพิธีและนำอาหารมาถวายพระและนำมาเลี้ยงสาธุชนที่มาร่วมงานด้วย

วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ มีพิธีบรรพชาสามเณรที่วัด มีสาธุชนมาร่วมงานเช่นเดียวกับวันวาน

วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้ไปร่วมพิธีอุปสมบทที่วัดไทยลอสแอนเจลิส มีรถคู่ ๒ คันรับเจ้าหน้าที่ของวัดไปร่วมพิธี รถบัสรับสามคนไป ๑ คัน เข้าอวาสวัดไทยลอสแอนเจลิสเป็นอุปัชฌาย์ ใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าจะเสร็จพิธี เสร็จพิธีแล้วมีการถ่ายรูปหมู่หน้าโบสถ์ แล้วสาธุชนได้ถวายปัจจัยพระพระภิกษุใหม่เป็นเสร็จพิธี จึงเดินทางกลับวัด

วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปิยพัฒน์พาไปชมสถานที่ที่บรรจุกระดูกของคนตายชาวจีนบนภูเขา ชื่อว่า “Memorial Park Mortuary” เนื่องจากมีคนจีนอาศัยอยู่ในอเมริกาจำนวนมาก จึงสร้างสถานที่บรรจุกระดูกของญาติพี่น้องที่ถึงแก่กรรมแล้ว มีบริเวณกว้างขวางมาก

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้ไปเที่ยว เมืองซานดีเอโก และเข้าไปประเทศเม็กซิโก คุณนะขับริยนต์ ส่วนตัวพาคณะที่ไปจากเมืองไทยไปเที่ยวเมืองซานดีเอโก แวะรับบุตรสาวที่หอพักของมหาวิทยาลัย แล้วให้บุตรสาวขับรถพาไปชมอ่าวซานดีเอโก ซึ่งมีเมฆน้ำจำนวนมาก ทราบว่ากิจกรรมยอดฮิตของเมืองซานดีเอโกคือการล่องเรือชมอ่าวซานดีเอโก อาจจะเรียกได้ว่าเป็นธรรมเนียมของเขาก็คงได้

จากนั้นได้ไปชมเมืองเก่าซานดีเอโก สวนประวัติศาสตร์โอลด์ทาวน์ อุทยานประวัติศาสตร์เมืองเก่าซานดีเอโก พิพิธภัณฑ์ซึ่งมีห้องนิทรรศการเล่าประวัติของเมืองเก่า รูปปั้นของบุคคลสำคัญของเมือง ข้ามสะพาน Coronado Bay ไปยังเกาะโคโรนาโด (Coronado) ได้ทานอาหารกลางวันเป็นอาหารพื้นเมือง นั่งรถต่อเข้าไปยังเมืองติฮัวนา (Tijuana) เมืองชายแดนของประเทศเม็กซิโก ต้องเสียเวลารอคิวตรวจคนเข้าเมืองนานมาก ได้เดินชมเมืองเล็ก ๆ มีร้านค้าแปลกๆ เช่นขายหมวกขนาดใหญ่ ขวดโคคาโคลารูปทรงแปลก ๆ ร้านขายเสื้อผ้า ของที่ระลึก เขาสัตว์ สุรา เบียร์ อาหาร กาแฟ ไก่ย่าง เทียวกลับคุณนะขับริยนต์ซื้อไก่ย่างมากินในรถด้วย ถึงวัดคำพอดี

ขอแนะนำให้รู้จักเมืองแซนดีเอโก หรือ ซานดีเอโก (San Diego) ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสองของรัฐแคลิฟอร์เนีย และอันดับที่ 9 ในสหรัฐอเมริกา มีประชากรโดยประมาณ 1,279,329 คนในปี 2008 เมืองชายฝั่งนี้ตั้งอยู่ในซานดีเอโกคันทรี่ ซึ่งอยู่ใกล้กับจุดศูนย์กลางทางเศรษฐกิจอย่างเมืองซานมาร์คอส จากการสำรวจของฟอร์บ เมืองซานดีเอโกนี้ก็อยู่อันดับ 5 ในเมืองที่รวยที่สุดในสหรัฐ อุตสาหกรรมหลักของซานดีเอโกคือ สิ่งทำมือ, การทหาร และการท่องเที่ยว

ส่วน เม็กซิโก (Mexico) หรือชื่อทางการคือ สหรัฐเม็กซิโก (United Mexican States) เป็นประเทศในทวีปอเมริกาเหนือ มีพรมแดนทางทิศเหนือจรดสหรัฐอเมริกา ทิศใต้และทิศตะวันตกจรดมหาสมุทรแปซิฟิก ทิศตะวันออกเฉียงใต้จรดกัวเตมาลา เบลีซ และทะเลแคริบเบียน ส่วนทิศตะวันออกจรดอ่าวเม็กซิโก เนื่องจากครอบคลุมพื้นที่ถึงเกือบ 2 ล้านตารางกิโลเมตร เม็กซิโกจึงเป็นประเทศที่มีเนื้อที่มากที่สุดเป็นอันดับที่ 5 ของทวีปอเมริกา และเป็นอันดับที่ 14 ของโลก นอกจากนี้ยังมีประชากรมากเป็นอันดับที่ 11 ของโลก โดยมีการประมาณไว้ว่า เมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ประเทศนี้มีจำนวนประชากร 111 ล้านคน

วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ พระภิกษุใหม่ตั้งแถวออกบิณฑบาตรไปตามถนน มีสาธุชนคนไทยนำอาหารแห้งมาใส่บาตร ชาวอเมริกันที่ตั้งบ้านเรือนอยู่บริเวณนั้นต่างออกมาชื่นชมด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เคยพบเห็นมาก่อน บางคนก็นำอาหารแห้งมาใส่บาตรด้วย

วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ ทางวัดมีพิธีทอดกฐิน มีสาธุชนมาร่วมพิธีจำนวนมาก มีการตั้งเต็นท์อาหารหลากหลายเลี้ยงสาธุชนที่มาร่วมงานด้วย

วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ร้านอาหารของคนไทยชื่อ “มิ่งขวัญ” นิมนต์หลวงพี่สัมมา หลวงพี่บุญชู และพระภิกษุใหม่ ๑ รูปไปฉันอาหารที่ร้าน คุณลีลาวดีและมารดา คุณนิวัฒน์ (คนขับรถ) และผมเป็นลูกศิษย์ไปรับเลี้ยงอาหารด้วย มีอาหารไทยหลายอย่าง เช่น ต้มยำกุ้ง ต้มยำปลา ปลาทอด ไช้เจียว เนื้อทอด ผัดผักรวม และชาเย็น ตอนเย็นเตรียมจัดของลงกระเป่าเพื่อเดินทางพรุ่งนี้

วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ คิดว่าจะเดินทางวันนี้ ปรากฏว่าปียพัฒน์ยังสะสางงานไม่เสร็จต้องเลื่อนไปพรุ่งนี้ จึงได้ช่วยงานวัดอีก ๑ วัน

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ตอนเช้าปียพัฒน์ชวนไปเช่ารถยนต์เพื่อจะใช้บัตรเครดิต มีสาธุชนคนลาวไปช่วยติดต่อประสานงานให้ด้วย เช่ารถยนต์เป็นรถเก๋งรวม ๘ วัน ค่าเช่า ๒๘๕ เหรียญ (ราว ๘๕๐๐ บาท) เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น.จึงออกเดินทางจากวัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย เมือง Azusa รัฐแคลิฟอร์เนีย สู่อเมริกาไปกันสองคน เตรียมกาแฟ ผลไม้ นมกล่องไปกินกลางทางด้วย ออกจากวัดครู่เดียวก็ผ่านทะเลทราย ๒ ข้างทาง สุดสายตา ถึงเมืองลาสเวกัส รัฐเนวาดา (Nevada) ซึ่งตั้งอยู่กลางทะเลทรายราว ๑๗.๐๐ น. แวะชมเมืองและศูนย์การค้าที่หรูหราผาสุรา ๑ ชั่วโมง

เนื่องจากเมืองลาสเวกัสตั้งอยู่ในรัฐเนวาดา จึงขอแนะนำให้รู้จัก รัฐเนวาดา (Nevada) พอสังเขปดังนี้ เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ประชากรในรัฐนี้มีประมาณ 2,414,807 คน (พ.ศ. 2548) โดยเพิ่มขึ้นจาก 1,998,257 คน (พ.ศ. 2543) ในปี 2550 เนวาดามีประชากร 2,565,382 คน รัฐเนวาดาเป็นรัฐที่มีการเติบโตของประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา เมืองสำคัญของรัฐเนวาดา ได้แก่ ลาสเวกัส รีโน และเมืองหลวง คาร์สันซิตี บุคคลสำคัญจากรัฐเนวาดา ได้แก่ อังเดร อักสซี นักเทนนิส ป้ายทะเบียนรถยนต์ของรัฐเนวาดา โดยมีสัญลักษณ์พิเศษบนตัวอักษร a ตัวที่สอง เพื่อบอกความแตกต่างจากเสียงทั่วไป ชื่อรัฐเนวาดามาจากภาษาสเปนมีความหมายถึง หิมะ ชื่อรัฐเนวาดานิยมอ่านทั่วไปว่า "เนวาดา" แต่คนในพื้นที่จะเรียกรัฐเนวาดาว่า "เนเวดา" ในปี พ.ศ. 2548 ทางรัฐได้ออกแบบป้ายทะเบียนรถยนต์แบบใหม่ เพื่อช่วยให้คนอื่นรู้จักการออกเสียงที่ถูกต้องทางท้องถิ่น

ส่วนเมืองลาสเวกัส (Las Vegas) เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ในรัฐเนวาดา เป็นสถานที่ที่ชาวอเมริกันและคนทั่วโลก ให้นิยามว่า "เมืองแห่งบาป" (Sin City) นักเขียนบางคนให้ชื่อว่าเป็น "America's Playground" หรือ "สนามเด็กเล่นของสหรัฐอเมริกา"

เมืองลาสเวกัสเป็นเมืองและสถานที่ที่มีลักษณะพิเศษ ได้ยื่นชื่อกันมานานแล้ว เมืองทั้งเมืองเจริญเติบโตขึ้นมาจากความก้าวหน้าของกิจการการพนัน เป็นแรงดึงดูดหลักให้นักท่องเที่ยวหลั่งไหลเข้ามา ต่อมาก็ได้พัฒนาไปสู่ธุรกิจบริการใกล้เคียง ได้แก่ โรงแรม ศูนย์แสดงสินค้า ศูนย์ประชุม ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความโอ่อ่าอลังการ และขนาดใหญ่มากกว่าที่อื่นในโลก จะหาได้ค่อนข้างยากที่จะมีบ่อนการพนัน และโรงแรมมารวมตัวกันอย่างแน่นหนาในบริเวณใกล้เคียงกันเหมือนกับเมืองลาสเวกัสแห่งนี้ ปัจจุบันนี้ คนไปเที่ยวลาสเวกัสไม่ได้ไปเพราะต้องการที่จะไปเล่นการพนันหรือไปดื่มกินให้สนุกเป็นหลักอีกต่อไป แต่ไปเพื่อได้เห็นลักษณะอันพิเศษของเมืองนี้ ลาสเวกัสเป็นเมืองที่ประชากรหนาแน่นอันดับ 32 ของประเทศในปี 2549

มีค่าแล้วต้องออกจากเมืองลาสเวกัส จะพักโรงแรมในลาสเวกัสคงไม่ไหวเพราะแพงมาก จึงไปขับรถไปหาโรงแรมในเมืองเล็กๆ ได้โรงแรมชื่อ **Rodeway Inn** ตั้งอยู่ในเมือง **St.George** รัฐ **Utah** ค่าโรงแรม ๕๐ เหรียญก็ดีพอสมควร เป็นอาคารสองชั้น มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ ทางโรงแรมมี Internet ให้ใช้ฟรีด้วย อาหารมือเย็นเป็นอาหารที่นำมาจากวัดก็เพียงพอแล้ว

รุ่งเช้าวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ หลังทานอาหารเช้าของโรงแรมเสร็จก็ออกเดินทางต่อ ระหว่างทางพบอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง ได้แวะชมเป็นบางแห่ง เช่น สำนักงานอุทยานแห่งชาติชื่อ **Kolop Canyons** ซึ่งมีรูปภาพแสดงให้ดูมากมาย

และได้แวะชมพิพิธภัณฑ์ของนิคมมอร์มอน ชื่อ **Cove Creek Ranch Fort** พอขับรถเข้าไปจอดเจ้าหน้าที่ก็ออกมาต้อนรับและพาน้ำชมด้วย มีอาคารเก่าที่รักษาไว้ ภายในอาคารมีทั้งห้องนอน ห้องครัว ห้องรับประทานอาหาร ห้องทำงาน ห้องพักผ่อน รวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้ที่รักษาไว้

เดินทางต่อ ราว ๑๖.๐๐ น.แวะชมและถ่ายภาพเมืองซอลต์ เลก ซิตี ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐยูทาห์ เช่น สำนักงานเมืองซอลต์ เลก ซิตี สำนักงานรัฐยูทาห์ และได้เข้าชมห้องนิทรรศการเกี่ยวกับรัฐยูทาห์ด้วย

ขอแนะนำให้รู้จักรัฐยูทาห์ (**Utah**) พอสังเขป เป็นรัฐทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่บริเวณเทือกเขาร็อกกี มีเมืองหลวงชื่อซอลต์ เลก ซิตี เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา เป็นลำดับที่ 45 เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2439 ชื่อของรัฐยูทาห์ มาจากชื่อของเผ่าอินเดียนแดง เผ่ายูท (**Ute**) ซึ่งหมายถึง "คนบนเทือกเขา" ยูทาห์เป็นรัฐต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์ นิกายมอร์มอน สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในรัฐได้แก่ อุทยานแห่งชาติอาร์เชส อุทยานแห่งชาติไซออน และ อุทยานแห่งชาติไบรซ์

บียพัฒนาขับรถออกจากรัฐยูทาห์เข้าสู่เมือง **Blackfoot** รัฐ **Idaho** ราว ๑๘.๓๐ น.ยังไม่ค่ำมากนักจึงขับรถต่อไปอีกเมืองหนึ่งจนถึงเมือง **Idahofalls** ราว ๒๑.๐๐ น.เข้าพักโรงแรมที่ดีกว่าวันก่อน ค่าโรงแรมก็แพงกว่าคือ ๕๘ เหรียญ มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ และมีตู้เย็นให้ใช้ด้วย

สำหรับรัฐไอดาโฮ (**Idaho**) เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา โดยมีเมืองหลวงชื่อ บอยซี (**Boise**) และมีรหัสย่อว่า **ID** รัฐไอดาโฮมีอาณาเขตพื้นที่ในทางภูมิศาสตร์เท่ากับ 83570 ตาราง

ไมล์ สถานที่ท่องเที่ยว อันโด่งดังของรัฐไอดาโฮ เช่น น้ำพุร้อนลาวา (Lava Hot Springs), ถ้ำคริสตัลฟอสต์ อุทยานแห่งชาติเยลโลว์ สโตน (Yellowstone National Park) ซึ่งวางแผนไว้ว่าจะเข้าชมพฤษภาคมนี้

รุ่งเช้าวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๕.๓๐ น. ขึ้นนอนเชคอีเมล ทางโรงแรมมิกาเฟสโตให้คำแนะนำด้วย แล้วลงไปทานอาหารของโรงแรม ออกจากโรงแรมเวลาประมาณ ๗.๓๐ น.ยังไม่สว่างดี.อากาศก็หนาวมาก หลังการยนต์มีเกร็ดน้ำแข็งด้วย และเริ่มเห็นหิมะบนเชิงเขาบ้างแล้ว เวลาประมาณ ๘.๒๕ น. เข้าเขต รัฐมอนแทนา (Montana) ซึ่งเป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกและเป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่อันดับ 4 ของประเทศ เมืองหลวงของรัฐคือ เฮเลนา พื้นที่ประมาณ 60% ของรัฐมอนแทนา มีลักษณะเป็นเทือกเขา ชื่อของรัฐมอนแทนา มาจากภาษาสเปน คำว่า montaña มีความหมายว่า ภูเขา เศรษฐกิจของรัฐมาจากทางด้านเกษตรกรรม ได้แก่ ข้าวบาร์เลย์ ข้าวสาลี ข้าวโอ๊ต และขณะเดียวกันก็มาจากการท่องเที่ยว โดยมีอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง ได้แก่ อุทยานแห่งชาติเกลเซียร์ และอุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน ในปี 2550 มอนแทนามีประชากร 957,861 คน

เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น.ได้เข้าชม อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน (Yellowstone National Park) เสียค่าเข้าชมคนละ ๒๕ เหรียญ โดยนำรถยนต์เข้าไปได้ ตัวใช้ได้ ๑ อาทิตย์ แต่เราเข้าชมเพียงวันเดียวก็ต้องเดินทางต่อได้ชมน้ำพุร้อน น้ำตก ธารน้ำแข็ง ทะเลสาบ และควายป่าไบซัน เป็นต้น

อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน เป็นอุทยานแห่งแรกของโลกและของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่ในเขตติดต่อสามรัฐได้แก่ ไวโอมิง มอนแทนา และ ไอดาโฮ แต่พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในรัฐไวโอมิงถึง 96% เป็นอุทยานแห่งชาติที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐ มีเนื้อที่มากกว่า 2 ล้านเอเคอร์ คือประมาณ 43,750 ตารางไมล์ หรือ 8,992 ตารางกิโลเมตร ภายในอุทยานประกอบไปด้วย ที่ราบสูงและภูเขาสูงมีน้ำผาชัน และมีทะเลสาบเยลโลว์สโตน เป็นอุทยานแห่งชาติที่มีบ่อน้ำร้อน น้ำพุร้อนมากกว่า 10,000 แห่ง และ 250 แห่งเป็นบ่อน้ำพุร้อน (เป็นแมกมาใต้ดินที่พุ่งออกมา) น้ำพุร้อนที่สำคัญคือ น้ำพุร้อนที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดคือน้ำพุร้อนโอล์ด เฟซฟูล (Old Faithful) น่าจะแปลได้ว่าน้ำพุร้อนเก่าแก่ที่ซื่อสัตย์ น้ำพุร้อนนี้ไม่ใช่อันที่สูงที่สุดหรือใหญ่ที่สุด หรือพุ่งขึ้นนานที่สุด แต่เหตุที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดก็เพราะเป็นน้ำพุร้อนที่ขึ้นตรงเวลามาก คือประมาณทุก 91 นาที จะพุ่งขึ้นและพุ่งขึ้นเป็นเวลาประมาณ 3-5 นาที และขึ้นได้สูงถึง 130 ฟุต น้ำพุบางอันใหญ่กว่า สูงกว่า แต่ไม่แน่ว่าจะขึ้นเมื่อไหร่ อาจจะ 3 ชั่วโมงหรือเป็นวันถึงจะขึ้นที่ ที่น่าสนใจคือน้ำพุร้อนโอล์ด เฟซฟูล ที่มีน้ำพุ่งออกมาทุกๆ 33 และ 93 นาที มีคนรอดูและถ่ายภาพจำนวนมาก

ที่น่าสนใจอีกแห่งหนึ่งคือหุบเขาแกรนด์แคนยอนแห่งเยลโลว์สโตน (Grand Canyon of the Yellowstone) ซึ่งมีไฮไลต์ที่สำคัญคือน้ำตกเยลโลว์สโตนอันสวยงาม หินตรงนี้มีสีเหลือง จึงเป็นที่มาของชื่อ Yellowstone และอีกแห่งหนึ่งคือน้ำตกหินปูนขนาดมหึมาและมีความสวยงามมาก ที่เรียกว่า “แมมมอธ ฮอตสปริง” (Mammoth Hot Spring)

นอกจากนี้ยังมีสัตว์ป่าที่น่าสนใจในอุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตนมากมาย เช่น หมึกริชชี หมิดำ ควาย ป่าไบบัน กวางมูส กวางเอลค์ แพะภูเขา บิ๊กฮอร์น แมวป่า หมาป่า เป็นต้น ที่พบมากที่สุดคือ ควายป่าไบบัน

ขับรถชมภายในอุทยานเกือบทั้งวันจนเย็นค่ำจึงเดินทางออกจากอุทยานราว ๑๘.๐๐ น.ซึ่งเริ่มมืดแล้ว ปิยพัฒน์ขับรถชนกวางที่วิ่งตัดหน้า จึงจอดรถลงไปดูพบว่ากระโปรงหน้ารถยุบ แต่ยังขับต่อไปได้ เพื่อความสะดวกในการโทรศัพท์จึงแวะจอดรถที่พักรถคนเดินทาง ปิยพัฒน์ได้โทรศัพท์ติดต่อบริษัทที่ใช้เช่ารถ เขาให้แจ้งความที่สถานีตำรวจก่อน จึงจะนำรถไปเปลี่ยนได้ ดังนั้นปิยพัฒน์จึงขับรถไปยังเมืองที่ใกล้ที่สุดคือเมือง **Living Stone** เพื่อแจ้งความที่สถานีตำรวจ เขาให้กรอกแบบฟอร์มส่งภายใน ๗ วัน จะส่งที่สถานีตำรวจเมืองใดก็ได้ จากนั้นก็หาโรงแรมพักในเมืองนี้เพราะดีแล้ว กว่าจะหาได้ก็เป็นแห่งที่ ๓ เพราะบางแห่งไม่ว่าง บางแห่งแพงเกินไป อาหารมื้อค่ำคือมาพร้อมกับไก่ย่างที่เหลือจากมือกลางวัน

รุ่งเช้าวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕.๓๐ น.เชคอีเมล ชงกาแฟดื่ม ทำมาทาน ทานแล้วจึงนึกได้ว่าทางโรงแรมมีอาหารเช้ายบริการ จึงลงไปนำขนมปัง กาแฟมาทาน ราว ๕.๐๐ น.เตรียมขนกระเป๋าขึ้นรถเพื่อนำรถไปเปลี่ยน พบว่ารถที่จอดหน้าโรงแรมคันหนึ่งมีหัวกวางอยู่ที่ท้ายรถ ตัวกวางอาจอยู่ในรถซึ่งมองไม่เห็น คิดว่าคงไม่ใช่กวางที่ถูกรถชนเมื่อคืน ทราบว่าการล่ากวางในอเมริกาได้ไม่ผิดกฎหมาย

ขับรถราว ๑ ชั่วโมงเศษถึงเมือง **Laurel** ทางบริษัทให้นำรถไปเปลี่ยนที่สนามบิน **Billings City** เจ้าหน้าที่บริษัทจัดการให้ไม่ยุ่งยากมากนักเพราะโทรศัพท์ตกลงกันตั้งแต่เมื่อคืน เขามอบลูกกุญแจรถให้ แล้วนำรถคันเก่าไปเทียบคันใหม่เพื่อขนกระเป๋าข้าวของขึ้นรถคันใหม่ รถคันใหม่ใหญ่กว่าคันเก่าซึ่งนั่งได้ ๗ คน ราว ๑๒.๐๐ น. จึงเดินทางต่อ ถึงเวลาทานอาหารกลางวัน ปิยพัฒน์ค้นหาร้านอาหารจีนบุฟเฟต์ทางอินเทอร์เน็ตได้แล้วจึงแวะเข้าไปทาน ค่าอาหารคนละ ๑๐.๕๕ เหรียญ มีอาหารจีนให้เลือกหลากหลาย ทานเสร็จแล้วนำผลไม้ ไข่ทอด ขนมปังเพียงเล็กน้อยใส่กระเป๋าไปทานในรถ เวลา ๑๓.๓๐ น.ออกเดินทางต่อ

เวลา ๑๕.๑๕ น.เข้าเขตรัฐไวโอมิง (**Wyoming**) ซึ่งเป็นรัฐตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ภูมิประเทศภายในรัฐมีลักษณะเป็นเทือกเขา เมืองหลวงของรัฐคือ ไชแอนน์ รัฐไวโอมิงเป็นรัฐที่มีประชากรน้อยที่สุดในสหรัฐอเมริกา โดยมีประชากร 493,782 คน ในขณะที่เดียวกันมีพื้นที่รัฐเป็นอันดับ 10 ของประเทศ มีขนาด 253,554 กม.² รัฐไวโอมิงมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญคือ อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ถึง 96% อยู่ในรัฐนี้ ไวโอมิงมีประชากร 522,830 คน

รถแล่นผ่านสองข้างทางซึ่งเป็นทุ่งหญ้าเหลืองอร่ามสุดสายตา เข้าสู่เมือง **Buffalo** เมื่อเวลา ๑๖.๐๕ น. ขับรถชมเมืองนิดหน่อยแล้วแวะเติมน้ำมันซื้อกาแฟราคาแก้วละ ๒.๓๐ เหรียญไปทานในรถด้วย เวลา ๑๘.๓๐ น.พักรถที่ Rest Area (ที่พักรถ) เพื่อพักผ่อนและเข้าห้องน้ำด้วย พบว่าที่พักรถแห่งนี้จัดอย่างหรูหรา มีเอกสารประชาสัมพันธ์ของรัฐแลเมืองต่าง ๆ มากมาย

จากเอกสารประชาสัมพันธ์พบว่าเข้าเขตรัฐเซาท์ดาโคตา (South Dakota) แล้ว รัฐนี้ตั้งอยู่บริเวณตอนเหนือของประเทศ ชื่อของรัฐตั้งชื่อตาม ลาโคตาและดาโคตา อินเดียนแดงเผ่าซุ เมืองหลวงของรัฐเซาท์ดาโคตา คือเมือง ปิแอร์ เมืองสำคัญอื่นๆ ได้แก่ ซู ฟอลส์ และ แรพิดซิตี สถานท่องเที่ยวสำคัญของรัฐคือ เมานต์รัชมอร์ อนุสรณ์สถานแห่งชาติ ตั้งอยู่ใกล้เมืองคีร์สโตน โดยบริเวณหน้าผามีรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดี 4 คน ของ สหรัฐ ได้แก่ จอร์จ วอชิงตัน, โทมัส เจฟเฟอร์สัน, ทีโอดอร์ รูสเวลต์, และ อับราฮัม ลินคอล์น และเป็นที่มาของชื่อเล่นของรัฐคือ "รัฐเมานต์รัชมอร์" ซึ่งจะแวะชมพุ่มนี้

เวลา ๑๕.๒๕ น.ถึงเมือง Rapid City ป้ายพัฒนาห้องพักราคาห้องพัก เขาบอกราคา ๘๐ เหรียญ ลดให้เหลือ ๕๔ เหรียญ พอจ่ายจริงเป็น ๖๐.๕๕ เหรียญ (รวมภาษีด้วย) โรงแรมชื่อ AmeriInn แต่ก็สมกับราคาเพราะห้องกว้างขวางมาก มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ มีหมอนเตียงละ ๔ ใบ ถ้ามกกัน ๘ คนก็นอนกันได้สบาย

รุ่งขึ้นวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตื่นนอนเวลา ๖.๓๐ น.ลงไปห้องอาหารเพื่อนำกาแฟ น้ำส้ม ขนมปังมาทาน เวลา ๘.๓๐ น.จึงเดินทางต่อเพื่อจะไปชมรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดี 4 คนของสหรัฐเป็นจุดแรก สองข้างทางมีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น Bear Country รีสอร์ทก็มีมากมาย เนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยว นั่นเอง ขับรถราว ๓๐ นาทีก็ถึงบริเวณที่จอดรถซึ่งมีถึง ๔ ชั้น เมื่อลงจากรถแล้วต้องเดินต่ออีกไกลพอสมควรจึงจะถึงบริเวณที่ชมและถ่ายรูปรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดีสี่คนของสหรัฐ รูปสลักดังกล่าวอยู่บนเขา หินแกรนิตชื่อว่า เมานต์รัชมอร์ (Mount Rushmore) ชาวอเมริกันถือว่าเป็นอนุสาวรีย์ที่ได้รับสมญาว่าเป็นอนุสรณ์สถานแห่งชาติไปโดย (Shrine of Democracy)

แนวคิดในการแกะสลักรูปขนาดมหึมานี้เริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1923 จุดประสงค์หลักคือเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มายังรัฐทางตอนกลางของประเทศซึ่งอยู่ห่างไกลจากแสงสีและความเจริญ โดยการสร้างอนุสาวรีย์ทางธรรมชาติของประธานาธิบดีสี่คนที่มิบทบาทสำคัญตั้งแต่มีการประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ ได้แก่ จอร์จ วอชิงตัน (George Washington) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ทีโอดอร์ รูสเวลต์ (Theodore Roosevelt) ทั้งสี่คนนี้ถือเป็นจิตวิญญาณแห่งเสรีชนชาวอเมริกันในช่วง 150 ปีแรกหลังจากการก่อตั้งประเทศ การก่อสร้างทั้งหมดอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1927 - 1941 แต่รวมระยะเวลาที่ใช้ในการก่อสร้างเพียงแค่ 6 ปีครึ่งเท่านั้น เนื่องจากลมฟ้าอากาศและฤดูกาล และปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุน

หลังจากถ่ายภาพแล้วได้เข้าชมห้องประชาสัมพันธ์และห้องจำหน่ายหนังสือ ห้องนิทรรศการประวัติการแกะสลักรูปอดีตประธานาธิบดีทั้งสี่ ซึ่งเขาจัดไว้ดีมาก มีภาพถ่ายขั้นตอนการแกะสลักเป็นภาพขยายขนาดใหญ่ มีอุปกรณ์ในการแกะสลัก เป็นต้น

เวลา ๑๑.๓๐ น.ออกจากบริเวณเมตซ์ฮอร์ พบโรงแรม ร้านค้ามากมาย แต่ไม่มีคนพัก คงไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวของเขา เดินทางต่อพบ Mobile House (บ้านเคลื่อนที่ได้) เพื่อให้เช่าหรือขาย บ้านที่มีกั้นหุ้มเพื่อใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า

เวลา ๑๒.๓๕ น. แวะเมืองเล็กๆชื่อ **Wall** เดินดูร้านอาหารไม่มีอาหารน่ากิน ขับรถต่อไปอีกหน่อยพบร้าน Dary Queen จึงแวะซื้อแซนวิช สอดคอกเป็นอาหารกลางวัน แล้วเดินทางต่อ ช่วงนี้มีทุ่งนากว้างสุดสายตา บางครั้งก็พบกวางนอนตายอยู่ข้างทางคงถูกรถชน ทำให้คิดว่าเดิมเป็นที่อยู่ของกวาง เมื่อคนสร้างถนนผ่าน กวางก็ต้องเดินไปมาหากิน ทุ่งๆที่เขาทำรั้วกันตลอดเส้นทาง แต่กวางบางตัวคงรอดรั้วได้บ้าง บางช่วงได้กลิ่นเหม็นของสกกิ่งแต่ไม่เห็นตัว

เวลา ๑๓.๓๐ น.ถึงเมือง **Siouxfall** ปิยพัฒน์ค้นทางอินเทอร์เน็ตพบว่าเมืองนี้มีธารน้ำตกไหลผ่าน จึงแวะชมครู่เดียวเพราะมืดแล้ว เดินทางต่อไปแวะพักที่ **Rest Area** ซึ่งสะอาดมาก พบชายสูงอายุดูแลและเฝ้าอยู่ (ส่วนมากไม่มีคนเฝ้า) เขาบอกว่าจะเฝ้าอยู่ถึงเวลา ๑.๐๐ น.ของวันใหม่

จากเอกสารประชาสัมพันธ์ของ**รัฐมินนิโซตา (Minnesota)** จึงทราบว่าเข้าเขต**รัฐมินนิโซตา** แล้ว รัฐนี้เป็นรัฐที่ 32 ของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่บริเวณทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา มินนิโซตาเป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในมิชเวสต์ โดยมีเมืองสำคัญได้แก่เมืองแฟลต เซนต์พอลและมินนิแอโปลิส และเมืองสำคัญต่างๆ เช่น ดูลูธ ในรัฐมินนิโซตาเป็นรัฐที่มีอุตสาหกรรมอาหารสูงรัฐหนึ่งในสหรัฐอเมริกาและทรัพยากรธรรมชาติมากมาย นอกจากนี้ยังมีธุรกิจขนาดใหญ่ที่สำคัญหลายแห่งในรัฐมินนิโซตาได้แก่ แครีควิน, 3 เอ็ม, ทาร์เกต, เบสต์บาย และมาโยคลินิก ชื่อเล่นของมินนิโซตา คือ ดินแดนหมื่นทะเลสาบ (**The Land of 10,000 Lakes**) ปี 2550 มินนิโซตามีประชากร 5,197,621 คน

ขับรถต่อไปถึงเมือง **Fairmonp** เมื่อเวลา ๑๘.๕๕ น. ปิยพัฒน์โทร.ถามค่าห้องพัก แห่งแรกบอก ๖๐ เหรียญ แห่งที่สองบอก ๑๐๐ กว่าเหรียญ คิดว่าแพงเกินไปจึงขับรถต่อไปอีกเมืองหนึ่งชื่อเมือง **Blue Earth** ได้โรงแรมชื่อ **Super 8** ราคา ๖๗ เหรียญ นับว่าแพงกว่าคืนที่ผ่านมา อุปกรณ์เครื่องใช้และอาหารเช้างั้นน้อยกว่าโรงแรมที่พักเมื่อคืนนี้

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ออกจากโรงแรมเมือง **Blue Earth** เมื่อเวลาก่อน ๘.๐๐ น. เล็กน้อย (ที่นี่ช้ากว่าเมืองไทย ๑๒ ชั่วโมง เร็วกว่าเมืองอาซูซ่า แคลิฟอร์เนีย ๒ ชั่วโมง) แวะถ่ายรูปรูปปั้นคนสีเขียวขนาดใหญ่ น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของเมืองนี้

ช่วงนี้ ๒ ฟากถนนที่ผ่านพบเห็นกั้นหุ้มเป็นจำนวนมากเพื่อใช้ผลิตไฟฟ้า และเป็นย่านทำเกษตรกรรม เช่น ไร่ข้าวโพด ปลูกหญ้าไว้เลี้ยงวัว บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกัน แทบทุกบ้านมีสถานที่เก็บพืชผลทางการเกษตรเป็นแห่งกลม ๆ มีโรงเลี้ยงวัว เห็นม้า ๔ ตัวกำลังลากไถนาก็ยังมีบ้าง กวางนอนตายข้างถนนคงจะถูกรถชนก็มี

เข้าสู่รัฐวิสคอนซิน (Wisconsin) เมื่อเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. รัฐวิสคอนซินเป็นรัฐที่ตั้งอยู่ตอนกลางของสหรัฐอเมริกาตั้งอยู่ในเขตมิดเวสต์ ชื่อวิสคอนซินมาจากชื่อแม่น้ำวิสคอนซิน ซึ่งบันทึกในภาษาฝรั่งเศสว่า "Ouisconsin" มาจากอินเดียนแดง หมายถึงดินแดนของหินแดง รัฐวิสคอนซินมีชื่อเสียงในเรื่องของชีสและผลิตภัณฑ์อื่นจากวัว เมืองสำคัญในรัฐวิสคอนซินได้แก่ มิลวอกี แมดิสัน และ กรีนเบย์ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้แก่ มหาวิทยาลัยวิสคอนซินในเมืองแมดิสันและเมืองมิลวอกี ทีมกีฬาที่มีชื่อเสียงได้แก่ ทีมอเมริกันฟุตบอล กรีนเบย์ แพกเกอร์ และ ทีมเบสบอลมิลวอกี บักส์ เมื่อปี ๒๕๕๑ รัฐวิสคอนซินมีประชากร ๕,๖๐๑,๖๔๐ คน

ถึงเวลาทานอาหารกลางวัน แวะทานอาหารที่เมือง Lacross พบร้านอาหารจีนแบบบุฟเฟต์ ราคาคนละ ๖ เหรียญ นับว่าถูกมาก ไม่เคยพบราคาถูกแบบนี้ มีอาหารให้เลือกทานหลายอย่าง ออกจากร้านอาหารแวะซื้อรองเท้าที่ร้าน Sear ๑ คู่ ราคา ๔๒ เหรียญ เพราะรองเท้าที่ใส่อยู่ชำรุดมาก

ถึงเมือง Madison เมื่อเวลา ๑๕.๔๐ น. เห็นน่าสนใจจึงขับรถเข้าไปชมเมืองซึ่งเป็นเมืองเก่า มีอาคารยอดโดมเด่นสง่าเข้าใจว่าเป็นที่ทำการของเมืองนี้

เวลา ๑๖.๕๐ น.แวะพักที่ Rest Area ซึ่งทันสมัยกว่าที่ผ่านมา เช่นมีอ่างล้างมืออัตโนมัติ คือมีน้ำไหลเอง เมื่อยืนมือเข้าไป มีกาแฟและเครื่องดื่มแบบหยอดเหรียญ มีน้ำตาล คอฟฟี่เมทาให้เติมเอง ถึงขยะก็แยกเป็นถังพลาสติก อลูมิเนียม แก้ว กระดาษ ตะกั่ว และเศษอาหาร รวม ๖ ถัง

เวลา ๑๗.๒๕ น. เข้าสู่รัฐอิลลินอยส์ (Illinois) รัฐนี้ตั้งอยู่ทางตอนกลางของสหรัฐอเมริกา ชื่ออิลลินอยส์ตั้งโดยนักสำรวจชาวฝรั่งเศส ตามชื่อกลุ่มชาวอินเดียนแดงที่เรียกตัวเองว่า อิลลินีเวก (Illiniwek) เมืองหลวงของอิลลินอยส์คือ สปริงฟิลด์ เมืองที่มีชื่อเสียงในรัฐอิลลินอยส์ได้แก่ ชิคาโก รหัสย่อของรัฐอิลลินอยส์คือ IL

เมื่อรถเข้าเขตรัฐนี้ต้องเสียค่าผ่านทาง ๑ เหรียญ แวะทานอาหารเย็นเมื่อเวลา ๑๘.๐๐ น.เป็นร้านตั้งอยู่เหนือถนน ชื่อผัดหมี่จานละ ๒ เหรียญมาทานก็อิ่มแล้ว จากนั้นราว ๑๙.๐๐ น.ก็ขับรถเข้าเมืองชิคาโก ถึงที่พักคือ วัดพระธรรมกายชิคาโก เมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น. รีบโทรศัพท์ถึงอาจารย์ ดร.บุญเทือง สมปอง (เพื่อนอาจารย์สมัยที่สอนที่วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี มาทำงานและมีครอบครัวอยู่ที่เมืองบลูมมิงตัน) บอกว่ามาถึงเมืองชิคาโกค่ำมากแล้ว คงไม่ได้แวะไปเยี่ยมเพราะต้องขับรถไปกลับตั้ง ๔ ชั่วโมง พรุ่งนี้อยากชมเมืองชิคาโกสัก ๑ วันด้วย

ตัววัดวัดพระธรรมกายชิคาโก เป็นอาคารสองชั้น ภายในใช้เป็นอุโบสถนั่งสมาธิได้หลายคน เป็นห้องอาหาร ห้องนอน มีพระสงฆ์ ๓ รูป เจ้าหน้าที่ที่เป็นอุบาสกอุบาสิกา ๖ คน ที่พักสำหรับเจ้าหน้าที่ชายและหญิงของวัดอยู่คนละฟากถนนกับตัววัด ของชายมีห้องนอน ๓ ห้อง มีห้องน้ำ มีห้องใต้ดิน มี Wireless ให้ใช้ มีห้องเอนกประสงค์ต้มน้ำร้อนทำมาฆ่า ชงกาแฟทานได้สะดวก

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ หลังจากทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัดแล้ว คุณเก่ง (เจ้าหน้าที่ของวัด) ขับรถพาไปส่งที่สถานีรถไฟเพื่อไปทัวร์ เมืองชิคาโก (Chicago) จะขับรถไปเองหาที่จอดยากมาก ใช้บริการรถไฟฟาร์ธเมล์สะดวกกว่า เมืองชิคาโกเป็นเมืองที่รู้จักกันในชื่อ "เมืองแห่งลม" (Windy City) ชื่อนี้มีที่มาจากการที่นักข่าวเขียนล้อเลียนนักการเมืองของชิคาโกในศตวรรษที่ 19 เกี่ยวกับการพูดจากลับกลอกไปมา บางคนเชื่อว่ามีที่มาจากการที่เป็นเมืองที่มีลมพัดแรงตลอดเวลา แต่ไม่มีหลักฐานใดๆเขียนสนับสนุน ทฤษฎีนี้ ชิคาโกเป็นเมืองใหญ่อันดับสามในสหรัฐอเมริกาเทียบตามจำนวนประชากร รองจากเมืองนิวยอร์ก และ ลอสแอนเจลิส เมืองชิคาโกตั้งอยู่ในแคว้นดีคอก รัฐอิลลินอยส์ เขตมิดเวสต์ของสหรัฐอเมริกา เมื่อรวมแคว้นดีรอบๆ ชิคาโกทั้ง 8 แคว้นดีจะเรียกเขตนี้ว่า ชิคาโกแลนด์ ซึ่งมีประชากรประมาณ 9 ล้านคน ชิคาโกพัฒนาจากเมืองทุ่งนาจากปี พ.ศ. 2376 (ค.ศ. 1833) กลายเป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งหนึ่งของโลก และในปัจจุบันนับเป็น 1 ใน 10 เมืองสำคัญของโลก ในชิคาโกมีสนามบินอยู่ 3 แห่ง ประชากรในชิคาโกประกอบด้วยหนึ่งในสามเป็นคนขาว และอีกหนึ่งในสามเป็นคนดำ และที่เหลือเป็นคนกลุ่มอื่น โดยในเมืองชิคาโกแบ่งออกเป็น 77 ชุมชนแยกตามกลุ่มประชากรที่อยู่อาศัย

ปิยพัฒน์ซื้อตั๋วใบละ ๗ เหรียญเพื่อใช้ขึ้นรถไฟและรถเมล์ได้ทั้งวัน โดยขึ้นรถไฟมาก่อนเพื่อเข้าไปดูคาน์ทาวน์ เป็นรถไฟฟ้าทั้งบนดินและใต้ดิน คนไม่มากจึงนั่งสบาย ถ้ารูปอาคารสูงใหญ่สองฟากทางได้สะดวก ในศูนย์กลางเมืองชิคาโกหรือที่เรียกว่าคาน์ทาวน์นี้มีตึกสูงมากมาย เช่น ตึกเซียร์ส (Sears Tower) ตึกที่ได้ชื่อว่าเป็นตึกระฟ้าที่สูงที่สุดในโลกในช่วง ปี พ.ศ.๒๕๑๗-๒๕๔๖ และตึกจอห์นแฮนค็อก (John Hancock Tower) และวอเตอร์ทาวเวอร์ สิ่งก่อสร้างชิ้นเดียวที่รอดจากไฟไหม้ใหญ่ของชิคาโก นอกจากนี้ในคาน์ทาวน์ยังมีห้างสรรพสินค้า และร้านอาหารต่างๆมากมาย

สถานที่ท่องเที่ยว มี พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) น้ำพุคราวน์ ในบริเวณสวนสาธารณะ มิลเลนเนียม มิวเซียมแคมปัส (Museum Campus) ในเนื้อที่ 10 เอเคอร์ ซึ่งเป็นแหล่งรวมพิพิธภัณฑ์ของชิคาโก บริเวณริมทะเลสาบมิชิแกนตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแกรนด์ปาร์ก (Grant Park) เช่น พิพิธภัณฑ์ฟิลด์ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีฟอสซิลของไดโนเสาร์สมบูรณ์ที่สุด พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) และ หอดูดาวแอดเลอร์ (Adler Planetarium) และพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชิคาโก ในเขตแกรนด์ปาร์กมีพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่มีชื่อเสียงชื่อว่าสถาบันศิลปะชิคาโก หรือ "อาร์ตอินสตีตูดออฟชิคาโก" (Art Institute of Chicago) ที่ตั้งอยู่บนถนนมิชิแกน ในศูนย์กลางเมืองชิคาโก หรือที่เรียกว่าคาน์ทาวน์ มีตึกเซียร์ส (Sears Tower) ตึกที่ได้ชื่อว่าเป็นตึกระฟ้าที่สูงที่สุดในโลกในช่วง ปี พ.ศ. 2517-2546 และตึกจอห์นแฮนค็อก (John Hancock Tower) และ วอเตอร์ทาวเวอร์ นอกจากนี้ในคาน์ทาวน์ยังมีห้างสรรพสินค้า ร้านค้ามากมาย

เดินชมตึกสูงและร้านค้าต่างๆพบสถานีโทรทัศน์ริมถนนมองเห็นกำลังมีรายการสัมภาษณ์ออกรายการสด มีคนขึ้นชมหลายคนเพราะเป็นเรือนกระจก เขาหันกล้องมายังผู้คนที่ขึ้นชมอยู่ริมถนนด้วย เมื่อถึงเวลาทาน

อาหารกลางวันจึงแวะร้านอาหารจานเดียวมีให้เลือกหลากหลาย จากนั้นได้นั่งรถเมล์ที่ป้ายจอร์จทาวน์ มีรถเมล์ขนาดใหญ่ผ่านมาหลายคัน เมื่อได้สายที่จะไปท่าเรือนาวิ (Navypier) จึงขึ้นรถเมล์โดยใช้ตั๋วที่ซื้อเมื่อเช้า ที่ท่าเรือมีเรือสำราญขนาดใหญ่จอดอยู่

ขึ้นรถเมล์กลับมาควานท์ทาวน์อีกครั้ง คราวนี้ได้เดินชมบริเวณมิวเซียมแคมปัส (Museum Campus) ซึ่งเป็นแหล่งรวมพิพิธภัณฑ์ของชิคาโกบริเวณริมทะเลสาบมิชิแกน ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของสวนสาธารณะแกรนด์ปาร์ก (Grant Park) เช่น พิพิธภัณฑ์ฟิลด์เป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีฟอสซิลของไดโนเสาร์สมบูรณ์ที่สุดในโลกที่รู้จักในชื่อว่า "ที.เร็กซ์ ซู" (T.Rex Sue) พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) หอดูดาวแอดเลอร์ (Adler Planetarium) และพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชิคาโก ในเขตแกรนด์ปาร์กยังมีพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่มีชื่อเสียงชื่อว่าสถาบันศิลปะชิคาโก หรือ "อาร์ตอินสทิติวต์ออฟชิคาโก" (Art Institute of Chicago) ที่ตั้งอยู่บนถนนมิชิแกนด้วย แต่เพียงแต่เดินผ่านหน้าพิพิธภัณฑ์และถ่ายภาพเท่านั้น ถ้าจะเข้าชมคงจะเสียเวลามาก อยากจะเดินชมสถานที่อื่น ๆ และอยากนั่งรถไฟฟ้าชมควานท์ทาวน์อีก จึงเดินชมทิวทัศน์ริมทะเลสาบมิชิแกนและสวนสาธารณะแกรนด์ปาร์ก (Grant Park)

จากสวนสาธารณะเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าเพื่อชมควานท์ทาวน์ เนื่องจากเย็นแล้วปั่นช่วงเลิกงานรถไฟฟ้าจึงมีคนมาก ช่วงจะกลับวัด นั่งรถหลงทางออกไปนอกควานท์ทาวน์ จึงนั่งกลับเข้าควานท์ทาวน์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้กลับวัดโดยมาลงที่สถานีรถไฟฟ้าที่ขึ้นเมื่อเช้านี้ แล้วนั่งรถเมล์ลงป้ายหน้าวัด ถึงวัดราว ๒ ทุ่ม ทำมาทานเป็นอาหารมื้อเย็น

รุ่งขึ้นวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัดเป็นวันเส้นราคาหน้าและผลไม้ แล้วกราบลาหลวงพี่ทั้ง ๓ รูปเพื่อเดินทางต่อเมื่อเวลา ๘.๓๐ น.เศษ ต้องขับรถผ่านควานท์ทาวน์อีกครั้งหนึ่งโดยเสียค่าผ่านทาง ๓ เหรียญ เวลา ๙.๒๐ น.เข้าเขตรัฐ **Indiana** เสียค่าผ่านทางอีก ๑.๕๐ เหรียญโดยใช้วิธีหยอดเหรียญ ปิยพัฒน์เตรียมเหรียญไว้มากพอสมควร ผมจึงช่วยนับเหรียญ ๒๕ เซ็นต์รวม ๖ เหรียญส่งให้

รัฐอินดีแอนา (Indiana) เป็นรัฐที่ ๑๙ ซึ่งอยู่ในตอนกลางของสหรัฐอเมริกา ความหมายของรัฐหมายถึงดินแดนของชาวอินเดียนแดง รัฐอินดีแอนา มีเมืองหลวงชื่ออินเดียนแนโพลิส (**Indianapolis**) และมีรหัสย่อว่า IN รัฐนี้มีมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากคือมหาวิทยาลัยอินเดียน่า-บลูมมิงตัน (**Indiana University - Bloomington : IU Bloomington**) เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1820) ตั้งอยู่ในเมืองบลูมมิงตัน รัฐอินเดียน่า เมื่อปี พ.ศ. 2554 มีนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 32,367 คน มีพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัยถึง 1,937 เอเคอร์ และเมื่อปี พ.ศ. 2554 (ค.ศ. 2011) นิตยสารยูเอสนิวส์ได้จัดอันดับให้มหาวิทยาลัยอินเดียน่า-บลูมมิงตัน อยู่ในอันดับที่ 75 ใน Best Colleges is National Universities ของสหรัฐอเมริกา โดยปัจจุบัน (พ.ศ. 2554) ค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียมทางการศึกษาสำหรับนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในรัฐอินเดียน่าอยู่ที่ 9,028 ดอลลาร์ต่อปี และนักศึกษาที่อาศัยอยู่นอกรัฐอินเดียน่าอยู่ที่ 27,689 ดอลลาร์ต่อปี

เวลา ๑๐.๐๐ น.เศษ เวะเติมน้ำมัน เมื่อออกนอกรถพบว่าข้างนอกลมแรงอากาศก็หนาวมากพอสมควร เข้าห้องน้ำและซื้อกาแฟดื่มแก้หนาวคนละที่ ๆ ละ ๑.๖๕ เหรียญ ที่ร้านกาแฟมีหนังสือแนะนำรัฐ **Indiana** แจก ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับ **Northern Indiana** เป็นส่วนใหญ่ ขับรถต่อ ช่วงนี้ ๒ ฟากถนนมีทุ่งหญ้าเขียวกว้างไกล จึงมีคนนำวัวมากินหญ้า มีบ้านคนและที่เก็บผลิตผลทางการเกษตรอยู่ทั่วไป เวลา ๑๒.๐๐ น. เข้าเมือง **Granger** เพื่อโทรศัพท์ถามราคาอาหารแบบบุฟเฟ่ต์ พบว่ามีร้านอาหารที่จะต้องขับรถต่อไปอีก ๑๔ ไมล์ ราคาคนละ ๑๒ เหรียญ ร้านตั้งอยู่อีกเมืองหนึ่งชื่อเมือง **Angola** ต้องเสียค่าผ่านทางช่วงนี้อีก ๖.๕ เหรียญ

เวลา ๑๓.๐๐ น. ออกจากร้านอาหาร ขับรถเพียง ๓๐ นาที ก็เข้าเขตรัฐโอไฮโอ (**Ohio**) รัฐนี้รวมเข้ากับสหรัฐอเมริกาเป็นลำดับที่ 17 เมื่อปี พ.ศ. 2346 อักษรย่อของที่ทำกาารไปรษณีย์สหรัฐคือ OH มีเมืองโคลัมบัส (**Columbus**) เป็นเมืองหลวงและเป็นเมืองที่ประชากรมากที่สุดของรัฐโอไฮโอ ตั้งอยู่ในแคว้นดีแฟรงคลิน อย่างไรก็ตามตัวเมืองได้ขยายเข้าไปในส่วนหนึ่งของแคว้นดีแฟร์ฟิลด์และเดลาแวร์ ชื่อของเมืองได้มาจากชื่อของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2355 เศรษฐกิจหลัก ได้แก่ การศึกษา, ประกันภัย, สถานพยาบาล, คำปลีก, และเทคโนโลยี ในปี พ.ศ. 2549 โคลัมบัสอยู่ในอันดับที่ 15 ของเมืองในสหรัฐอเมริกาตามจำนวนประชากร ซึ่งมีทั้งสิ้น 747,755 คน และเป็นอันดับที่ 4 เมืองหลวงของรัฐที่มีประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา

เวลา ๑๕.๐๐ น.เศษ เวะพักที่ Rest Area ซึ่งสะอาดมากทั้งที่พักผ่อนและห้องน้ำ ที่นี่มีเอกสาร แผนที่ และแผนที่ของรัฐ Ohio แจก มีโทรศัพท์ให้จองโรงแรมได้ และมีร้านอาหารด้วย

ขับรถต่อพบข้างทางมีบ้านเคลื่อนที่ที่เขาเรียกว่า “**Move House**” มีต้นไม้ใบไม้สีน้ำตาลทั่วไป จนกระทั่งเวลา ๑๘.๐๐ น.ก็ค่ำมืดแล้ว ปียพัฒนาบอกว่าจะขับรถให้ถึงวอชิงตัน ดี ซี ในคืนนี้ เพราะพรุ่งนี้จะต้องนำรถเข้าไปคืนบริษัท ต้องขับรถอีกราว ๒๐๐ ไมล์เศษ รู้สึกวิตกว่าขับรถกลางคืนจะไม่ปลอดภัย เกรงว่าอาจจะชนกวางอีกก็ได้ ปียพัฒนาบอกว่าไม่เป็นไรเพราะอธิษฐานจิตไปตลอดทางอยู่แล้ว เมื่อรู้สึกหิวจึงขอให้เวะซื้อไก่ทอด มันทอดใส่กล่องใหญ่ราคา ๓.๘๘ เหรียญ เพื่อนำไปทานในรถเป็นอาหารมือเย็น และต้องเสียค่าผ่านทางในช่วงนี้อีก ๑๐ กว่าเหรียญ ขับรถถึงวัดพระธรรมกาย วอชิงตัน ดี ซี (**Mediation Center of D.C.**) ซึ่งอยู่ในเมือง **Alexandria Washington, D.C.** ราว ๖ ท่วมโดยปลอดภัย ที่วัดมีห้องนอนอยู่ติดกับสำนักงานห้องหนึ่ง จึงใช้ห้องนี้เป็นห้องนอนที่พักอยู่ที่วัดนี้รวม วัน มีห้องสำหรับพระภิกษุจำวัดอยู่ชั้นบน เดิมอาคารหลังนี้เป็นบ้านพักอาศัยของชาวอเมริกัน ทางวัดซื้อมาดัดแปลงทำเป็นวัด มีอาคาร ๒ ชั้นอีกหลังหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ กันใช้ทำเป็นโบสถ์อยู่ชั้นบน ชั้นล่างเป็นครัว เป็นห้องฉันอาหารของพระภิกษุ และเป็นห้องรับประทานอาหารของสาธุชน

ส่วนรัฐวอชิงตัน ดี.ซี. (**Washington, D.C.**) ซึ่งวัดนี้ตั้งอยู่นั้น ตัวย่อ **D.C.** ย่อมาจาก **District of Columbia** เป็นเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย เป็นเมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา มีอาณาเขตติดต่อกับรัฐเวอร์จิเนีย และรัฐแมริแลนด์ โดยวอชิงตัน ดี.ซี. อยู่ในเขตฝั่งซ้ายของแม่น้ำพอดอมแมก (**Potomac River**)

กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สร้างในสมัยประธานาธิบดี **จอร์จ วอชิงตัน** ประธานาธิบดีท่านแรกของสหรัฐอเมริกาของสหรัฐ สร้างขึ้นแทนฟิลาเดเฟียที่เคยเป็นเมืองหลวงของสหรัฐสมัยเป็นดินแดนโพ้นทะเลของอังกฤษ และมีอนุสาวรีย์วอชิงตัน ที่มีลักษณะเป็นแท่งโอเบลิสก์สูง 555 ฟุต (169 เมตร) สร้างเป็นเกียรติแก่จอร์จ วอชิงตัน

ผังเมืองของ วอชิงตัน ดี.ซี. จะมีศูนย์กลางที่ตึกรัฐสภาโดยจะแบ่งเมืองออกเป็น 4 ส่วนคือ ตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงใต้ และ ตะวันตกเฉียงใต้ โดยถนนที่สร้างใหม่ในแนวเหนือใต้จะเป็นตัวเลข ในขณะที่ถนนในแนวตะวันออกตกจะเป็นตัวอักษร a b c ซึ่งถนนเส้นเก่ายังคงชื่อเดิมอยู่ ถนนทะแยงเป็นชื่อมลรัฐ

สถานที่สำคัญในเมืองประกอบด้วย **ทำเนียบขาว ตึกรัฐสภาสหรัฐอเมริกา** นอกจากนี้ในเมืองยังมี **พิพิธภัณฑ์ สถาบันสมิธโซเนียน หอศิลป์แห่งชาติ** ซึ่งเป็นบริเวณที่เก่าที่สุดของตัวเมือง

ระบบขนส่งมวลชนในเมืองจะมีระบบรถไฟใต้ดินเรียกว่า เมโทรเรล (หรือรู้จักในชื่อ เมโทร) ซึ่งมีทั้งหมด 5 สาย และ 86 สถานี สำหรับระบบรถเมล์ในตัววอชิงตันเองจะมีสองระบบได้แก่ เมโทรบัส และ เซอร์คิวเรเตอร์ โดยนอกจากนี้ระบบรถเมล์เหล่านี้ยังเชื่อมต่อกับเมืองและรัฐข้างเคียงด้วย

วอชิงตัน ดี ซี มี 2 สนามบินคือ ท่าอากาศยานนานาชาติวอชิงตันดัลเลส และ ท่าอากาศยานโรนัลด์เรแกนวอชิงตันเนชันแนล ซึ่งทั้งสองสนามบินตั้งอยู่ในมลรัฐเวอร์จิเนีย

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ดึ้นนอนราว ๗.๐๐ น.ยังไม่สว่าง อากาศภายนอกหนาวมาก ใกล้สำนักงานมีห้องกาแฟให้ชงดื่มแก้หนาวได้ มีอินเทอร์เน็ตให้เช็คอีเมล อ่านข่าวหนังสือพิมพ์เมืองไทยได้ มีโทรศัพท์ผ่านอินเทอร์เน็ตโทรถึงเมืองไทยได้ ถ้าโทรเข้าบ้านก็กด ๙ ก่อน โทรเข้ามือถือกด ๕๒ ก่อน ส่วนอาหารการกินก็ไปทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัด พบว่าพระภิกษุฉันอาหารเสร็จแล้ว สาธุชนที่นำอาหารมาถวายพระภิกษุกำลังจัดโต๊ะอาหารสำหรับเจ้าหน้าที่ของวัด จึงได้ทานอาหารเช้าด้วย มีข้าวต้มเครื่อง กับกล้วยเตี๋ย มื้อกลางวันสาธุชนก็นำอาหารมาถวายพระภิกษุอีก และเพื่อเจ้าหน้าที่ของวัดด้วยเช่นเคย มีอาหารหลายอย่าง เช่น สุกี้ เย็นตาโฟ ไก่ย่าง ไก่ต้ม ลาบปลา ต้มหัวปลา และผลไม้ต่างๆ ส่วนมือเย็บเจ้าหน้าที่ของวัดถือศีล ๘ ไม่ทานมือเย็บ แต่สาธุชนที่มาช่วยงานวัดทานมือเย็บจึงได้ร่วมทานด้วย เป็นอาหารที่เหลือจากมื้อกลางวัน และทำสุกี้ทานร้อนๆ ได้อีก ดังนั้นอาหารการกินจึงสะดวกที่อยู่วัด วันนี้หลังทานอาหารเช้าแล้ว ปิยพัฒน์นำรถยนต์เข้าไปคืนบริษัท เจ้าหน้าที่เขาตรวจดูสภาพรถก่อน ตอนเย็นติดรถปิยพัฒน์ไปส่งพระภิกษุ ๑ รูป กับเจ้าหน้าที่ของวัดอีก ๑ คนไปเรียนภาษาอังกฤษในดาวน์ทาวน์

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เวลา ๒๐.๓๐ น.มีสาธุชนในเมืองวอชิงตัน ดี ซี มาทอดผ้าป่าในโบสถ์ จากนั้นมีการถ่ายทำวิดีโอ คุณลีลาวดี วัชรโลบลสัมภาษณ์สาธุชน ๓ ท่านเกี่ยวกับการมาเป็นอาสาสมัครช่วยงานวัด

และการปฏิบัติธรรม เวลา ๒๒.๓๐ น.มีการถ่ายทอดโทรทัศน์พิธีทอดกฐินจากวัดพระธรรมกาย (เมืองไทย) สาธุชนจึงได้ร่วมชมการถ่ายทอดด้วย ราว ๓.๐๐ น.ของวันใหม่จึงเสร็จพิธี

วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเย็นค่ำเจ้าหน้าที่ของวัดชวนไปชมเมืองวอชิงตัน ดี ซี ยามค่ำ เข้าชม “ศูนย์จอห์น เอฟ เคนเนดี” มีการแสดงบนเวทีและนิทรรศการ เมื่อออกไปชานติกันสองจะเห็นทิวทัศน์ยามค่ำ กิ่งของเมืองวอชิงตัน ดี ซี จากนั้นไปแวะ โรงแรมชั้นหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำโปโตแมก เป็นโรงแรมที่หรูหรามาก มีน้ำพุหลากสี มีสวนหย่อมสวยมาก และมีห้องโถงที่เข้าไปเดินชมได้

วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนบ่ายติดรถปิยพัฒน์พาพระภิกษุไปซื้อแกส แวะธนาคาร และซื้อต้นไม้ มาปลูกที่วัด กลับมาส่งพระภิกษุที่วัด แล้วออกไปซื้อคอมพิวเตอร์ (Note Book) ที่ร้าน Best Bye ยี่ห้อ Sony ราคา ๖๔๕ เหรียญ ประมาณ ๑๕,๔๗๐ บาท ไม่เสียภาษี เพราะใช้บัตรลดภาษีของพระภิกษุรูปหนึ่ง (เมื่อตอนเดินทาง มาวอชิงตัน ดี ซี แวะพักโรงแรมหลายแห่งต้องเสียภาษีทุกแห่ง) ตอนเย็นติดรถปิยพัฒน์ไปส่งเจ้าหน้าที่ของวัดไป เรียนภาษาอังกฤษ กลับมาทานอาหารที่ห้องอาหารของวัดกับสาธุชนชาวลาวคนหนึ่ง มีอาหารเหลือจากมือ กลางวันเพียงพอที่จะทานได้ สาธุชนชาวลาวคนนี้ (มาช่วยงานวัดเป็นประจำ) เล่าว่ากลับจากทำงานรดดินมาก จึงแวะมาทานอาหารที่วัดก่อน ถนนว่างแล้วจึงจะขับรถต่อไป เขาเล่าว่าพ่อเป็นทหารลาว ลี้ภัยการเมืองอยู่ อเมริกาตั้งแต่เขาอายุ ๑๐ ขวบ มากันทั้งครอบครัว คือพ่อ แม่ พี่ น้อง พ่อได้งานทำ เขาเองเรียนหนังสือจนสำเร็จปริญญาตรีทางวิศวกรรมศาสตร์ มีงานทำมีรายได้ดีพอสมควร ยังมีสาธุชนชาวลาวอีกหลายคนที่มาช่วย งานวัด จะเล่าให้ฟังต่อไป

วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเข้าไปทานอาหารในห้องอาหาร พระภิกษุกำลังฉันอาหาร อาหารมือนี้ เป็นถ้วยจับ เจ้าภาพให้ไปรับมาจากบ้านตั้งแต่เย็นวาน นำมาใส่ตู้เย็นไว้ ตอนเช้านำมาอุ่นให้ร้อนก่อนถวาย พระภิกษุ ตอนกลางวันก็มีสาธุชนนำอาหารทั้งคาวหวานมาถวายพระภิกษุเช่นเคย ได้เป็นลูกศิษย์อีก ๑ มือ ตอน บ่ายพระภิกษุจะไปซื้อของให้ปิยพัฒน์ขับรถยนต์ไป จึงติดรถไปด้วย ท่านแวะซื้ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ร้าน ขายของเก่าซึ่งประชาชนบริจาคให้ มีของเก่าหลากหลาย เช่น เฟอร์นิเจอร์ เสื้อผ้า ของเด็กเล่น วิทย์ โทรทัศน์ เป็นต้น แวะซื้อทรายในร้าน Nesery ซึ่งมีทราย กระจกต้นไม้ ไม้ดอก ไม้ประดับขาย จากนั้นก็แวะธนาคารและ ที่ทำการไปรษณีย์อีก ๒ แห่ง

เมื่อกลับมาส่งพระภิกษุที่วัดแล้ว ปิยพัฒน์ได้ขับรถยนต์พาไปที่ยวคาวน์ทาวน์ต่อ โดยนำรถยนต์ไปจอด ณ ที่จอดรถยนต์โดยใช้หยอดเหรียญ ๒ ดอลลาร์ แล้วเข้าไปชมสวนดอกไม้ มีทั้งไม้ดอก ไม้ประดับ สมุนไพร ของเมืองร้อนและเมืองหนาว ถ้าเป็นเมืองร้อนก็ปรับอุณหภูมิให้เข้ากับเมืองร้อน เมื่อเข้าไปเดินชมต้องถอดเสื้อ หนาวออกเพราะร้อนมาก

จากนั้นได้ชมอนุสาวรีย์หลากหลาย เช่น บุคคลสำคัญของสหรัฐ ทหารจี่ม้าลากปืนใหญ่ท่าทางกำลังออกศึกสงคราม ซึ่งให้ความรู้สึกทั้งท่าทางของทหารและม้าดีมาก อนุสาวรีย์เหล่านี้ตั้งอยู่ด้านหน้าของที่ทำการของเมืองวอชิงตัน ดี ซี

อีกแห่งหนึ่งได้เข้าชมคือ พิพิธภัณฑ์แห่งชาติการบินและอวกาศ (National Air and Space Museum) ซึ่งเคยเข้าชมครั้งหนึ่งแล้วเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงประวัติศาสตร์การบินตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน มีเครื่องบินแบบต่างๆมากมาย มีจรวด มียานอวกาศ และชุดนักบินอวกาศ รวมทั้งยานอวกาศลำจริงที่เคยท่องอวกาศมาแล้ว จึงแค่เดินดูผ่านๆเท่านั้น

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเช้าเจ้าภาพนำปูและข้าวผัดมาถวายพระ ตอนบ่ายปิยพัฒน์ขับรถไปส่งคณะที่มาทำข่าวที่สนามบิน ปรากฏว่าเข้าใจผิดคิดว่าเดินทางวันนี้กลายเป็นเดินทางพรุ่งนี้จึงขับรถกลับแต่แวะดูสินค้าที่ศูนย์การค้ามีทั้งเสื้อผ้า หนังสือ และอิเล็กทรอนิกส์ ตอนเย็นสาธุชนที่มาช่วยงานวัดทำข้าวผัดปูให้ทาน

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเข้าไปทานอาหารที่เจ้าหน้าที่ของวัดไปรับมาจากบ้านเจ้าภาพ ได้คุยกับสาธุชนชาวลาออพยพคนหนึ่ง

หลังทานอาหารกลางวันเสร็จเจ้าหน้าที่ของวัดขับรถไปส่งคณะที่สนามบิน โดยส่งคณะไปซีแอตเติล ๓ คนก่อน แล้วจึงขับรถไปส่งปิยพัฒน์กับผมที่สนามบิน Washington Dulles ซึ่งเป็นสนามบินใหญ่มาก เมื่อถึงสนามบินปิยพัฒน์นำพาสปอร์ตของผมไปเชกอินให้ ได้ตัวเครื่องบินมา ๓ ใบ ใบแรกจากวอชิงตัน ดี ซี ถึงลอสแอนเจลิสเป็นสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์ ใบที่สองจากลอสแอนเจลิสถึงไทเป เป็นสายการบินไชน่าแอร์ไลน์ ใบที่สามจากไทเปถึงสุวรรณภูมิเป็นสายการบินไชน่าแอร์ไลน์เช่นกัน จากนั้นก็นำกระเป๋าใบใหญ่เข้าเครื่องสแกนเพื่อให้นำขึ้นเครื่องบิน เราไปรับเมื่อถึงสนามบินสุวรรณภูมิ ส่วนตัวเราก็ต้องถอดเสื้อนอก เข็มขัด รองเท้า ใส่ภาชนะที่เขาจัดให้รวมทั้งสัมภาระต่างๆ เช่นกระเป๋า โน้ตบุ๊ค สมุดโน้ตเล็กๆก็ต้องเอาออกจากกระเป๋าเสื้อด้วย จากนั้นก็ขึ้นรถของสนามบินไปยังประตูปี ๓๓ ปิยพัฒน์จะขึ้นเครื่องบินกลับลอสแอนเจลิสเช่นกัน แต่คนละสายการบิน และเครื่องบินจะออกเวลา ๑๕.๐๐ น.ของผมจะออก ๑๘.๓๐ น.จึงต้องส่งปิยพัฒน์ขึ้นเครื่องบินที่ประตูปี ๖๓ ก่อน ต่อไปนี้ต้องช่วยตัวเอง ที่แน่ๆคือต้องรอขึ้นเครื่องอีกหลายชั่วโมง จึงหาซื้อเครื่องคั้มกระป๋องมาคั้มโดยราคา ๓.๔๐ ดอลลาร์ ส่งธนบัตร ๒ ดอลลาร์กับเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ให้คนขายนับจากมือเราไป เพราะเสียดายเหรียญนำไปใช้เมืองไทยไม่ได้ คนขายมองหน้านิดหนึ่ง คงไม่ค่อยมีคนทำแบบนี้ และลองใช้โทรศัพท์สาธารณะแบบหยอดเหรียญก็ใช้ได้ชัดเจนดี หาที่นั่งคั้มเครื่องคั้มและเปิดโน้ตบุ๊คดูรูปภาพที่ถ่ายไว้มาเวลา รู้สึกหิวอีก คราวนี้ไปซื้อฮอตดอก ๑ ชิ้นราคา ๓.๖๖ ดอลลาร์ ให้ธนบัตร ๕ ดอลลาร์ กับเหรียญ ๑๐ เซ็นต์ ๑ อัน ตั้งใจให้ทอน ๒ ดอลลาร์ คนขายต้องถามเพื่อนว่าจะทอนเท่าไร คงไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็ได้

เครื่องบินออกจากสนามบินเมื่อเวลา ๑๘.๓๐ น. เป็นเครื่องบินเล็ก มีฝรั่งชายนั่งริมหน้าต่างผมนั่งกลาง ฝรั่งผู้หญิงนั่งริมทางเดิน ที่อยู่ยากก็คือเมื่อฝรั่งชายจะขอเข้าห้องน้ำและฝรั่งผู้หญิงต้องลุกออก ผมจึงถือโอกาส

ไปเข้าห้องน้ำด้วย และไปขอเครื่องดื่มและกาแฟได้อีก เพราะมีแต่เครื่องดื่มและกาแฟบริการ ไม่มีอาหารขบเคี้ยวให้บริการเลย ฝรั่งเศสถามว่า เป็นชาวเกาหลี ญี่ปุ่น หรือจีน บอไปว่า “ไทย” เขาอุทานว่า “Thailand” “Bangkok” แสดงว่าเขารู้จักประเทศไทยพอสมควร แต่เดาผิดว่าเราเป็นเกาหลี ญี่ปุ่น หรือจีน คงเห็นว่าชาวเอเชียรูปร่างหน้าตาคล้าย ๆ กัน

เครื่องบินถึงสนามบินลอสแอนเจลิสเมื่อเวลา ๒๐.๔๐ น.(เวลาที่ดิซี ๒๓.๓๐ น.แล้วเพราะช้ากว่าแอลเอถึง ๓ ชั่วโมง) ลงจากเครื่องบินก็ต้องช่วยตัวเองแล้ว เพื่อไม่ให้หลงจึงถามเจ้าหน้าที่ก่อนว่าทางไปไชน่าแอร์ไลน์เขาชี้ทางให้ ต้องเดินไกลพอสมควร เมื่อส่งพาสปอร์ตและตัวให้เจ้าหน้าที่แล้ว เขาออกตัวจากไทเปถึงสุวรรณภูมิให้ใหม่ เขาแนะนำว่าเส้นทางที่จะไปขึ้นเครื่องบินให้แค่ฟังไม่เข้าใจ เขาจึงให้เจ้าหน้าที่คนไทยมาแนะนำให้ จากนั้นต้องผ่านเครื่องสแกนอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ต้องถอดเสื้อนอก เข็มขัด รองเท้า โน้ตบุ๊ก ๒ เครื่องต้องแยกกันคนละถาด แล้วเดินเข้า Gate 121 ของไชน่าแอร์ไลน์ ระหว่างรอขึ้นเครื่องได้โทรศัพท์ถึงปียัพฒน์โดยใช้หยอดเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ ๕ เหรียญ ก็พูดได้ ปียัพฒน์บอกว่ากลับถึงที่พักหลายชั่วโมงแล้ว

ออกจากสนามบินลอสแอนเจลิสเมื่อเวลา ๒๒.๒๕ น.ได้ที่นั่งแถวกลาง ๔ คนนั่งติดกับผู้สูงอายุคนจีนคนหนึ่งอายุ ๘๔ ปีจะไปเยี่ยมลูกที่ไทเป ใกล้จะถึงสนามบินจึงทราบว่าพูดภาษาไทยได้ ภาษาอังกฤษได้ก็ไม่ได้ เพราะเคยอยู่เมืองไทยทางปักกิ่งได้หลายปี

ถึงสนามบินเตาหวน กรุงไทเปเวลา ๖.๐๐ น.ของวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ (วัน เวลาท้องถิ่น) เมื่อลงจากเครื่องบินรีบเดินหาประตู B 9 เพื่อขึ้นเครื่องไปสนามบินสุวรรณภูมิจนเหนื่อย เพราะหลงเดินผิดทางเนื่องจากเครื่องบินจะออกเวลา ๗.๓๕ น. เกรงว่าจะไม่ทัน เมื่อพบประตู B 9 จึงโล่งใจ เจ้าหน้าที่สแกนอนุโลมให้เดินผ่านได้เลย ไม่ต้องถอดรองเท้า ไม่ต้องนำโน้ตบุ๊กออกจากกระเป๋า ขณะนั่งรอขึ้นเครื่อง เจ้าหน้าที่ขอตรวจพาสปอร์ตและตัวก่อน ตอนขึ้นเครื่องไม่ต้องตรวจซ้ำ ทำให้เร็วขึ้น

เครื่องบินออกสนามบินเตาหวน กรุงไทเปเมื่อเวลา ๗.๓๕ น.(เวลาที่ท้องถิ่นเร็วกว่าไทย) เป็นเครื่องบินขนาดเล็กมีที่นั่งซ้ายขวาแถวละ ๓ ที่มีทางเดินตรงกลาง ที่นั่งว่างหลายที่นั่งเลือกที่นั่งสบายๆ มีผู้หญิงชาวเมือง ๒ คนบอกว่าไปอยู่กับลูกที่แคลิฟอร์เนียระยะหนึ่ง พูดภาษาอังกฤษพอได้บ้าง แต่อ่านเขียนหนังสือไม่ได้เลยต้องให้เจ้าหน้าที่เขียนกรอกข้อความในใบขาเข้าให้

ถึงสนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเวลา ๑๐.๒๕ น.เดินออกมารอรับกระเป๋าที่มาตามสายพาน ต้องให้เจ้าหน้าที่ช่วยยกให้ สมนาคุณเป็นเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ ๔ เหรียญ จำนวน ๑ ดอลลาร์ น่าจะนำไปซื้อเครื่องดื่มในสนามบินได้ ปียัพฒน์ บุตรชายขับรถมารับที่สนามบินไปส่งที่บ้านโดยสวัสดิภาพ ถึงบ้านได้สักครู่ก็ได้รับโทรศัพท์แจ้งข่าวเพื่อนอาจารย์คนหนึ่ง (รศ.อัครา บุญทิพย์) ถึงแก่กรรม มีรดน้ำศพเย็นนี้จึงพักผ่อนได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็ไปรดน้ำศพ เสรีจากรดน้ำศพเพื่อนก็แวะงานมงคลสมรสบุตรสาวของเพื่อนอีกคนหนึ่ง (บุญขง ลิมศิริชัยมีบุตรสาว

เพียงคนเดียว) เป็นอันว่าวันเดินทางกลับจากอเมริกาต้องไปงาน ๒ งาน แทนที่จะได้พักผ่อนสบาย ๆ แต่ก็มี
ความสุขที่ได้ไปร่วมงานทั้งสองนี้

ขอขอบคุณทุกท่านที่อ่านมาถึงบรรทัดนี้